

— Ано! — укорно се обърна майката.

— Той трѣбва да знае! пѣкъ ако е човѣкъ, нека разбира. Не бива тѣй: той да страда за добринитѣ си, а азъ да се мъча отъ добринитѣ му. Знаешъ ли, че колкото той става къмъ мене добъръ — толкова азъ по се мъча. Азъ се питамъ, защо за доброто си този човѣкъ трѣбва да получава моитѣ чумерения. Азъ ще му кажа, че той ще бѣде истински щастливъ, ако си намѣри една жена. —

— Не си вѣрвамъ ушитѣ, Ано! какво приказвашъ?

— Тѣй е, мамо! Какво ни свързва? — Дѣца нѣмаме, какво го свързва съ мене?

— Ами вѣнчилото? — Ами нали хората знаятъ? Веки четири години се водите. —

— Още четириси години да сме наедно — все толкова.

За него вѣнъ отъ търговията, нѣма други животъ.

Е, мигаръ сж малко женитѣ, които ще му гледатъ кжщата?

А азъ да убивамъ единъ младъ животъ, само за това да ставамъ пазачка на една кжща — не мога, не мога, мамо!

— Ами, ти какво ще правишъ тогазъ?

— Мойта е лесна.

— Лоши сж тия мисли, cedo, лоши! Ако знаешъ какво нѣщо е свѣта — не би говорила така.

Ана нищо не отвърна. Оборила до прозореца глава, тя се загледа къмъ гората.

Майката погледна съ унилъ погледъ дъщеря си, и се очуди на ума ѝ. И искаше ѝ се още да ѝ приказва, да я вразуми, ала щомъ се взрѣ въ хлѣтнали-тѣ ѝ очи, сви се отъ болки сърдцето ѝ и не може повече да ѝ говори. Па стана и тихо излѣзе.

VII.

Останала самичка, Ана гледаше къмъ гората, по чии-то вършини пѣплѣше мъглата. Мигъ слѣдъ мигъ небето тъмнѣеше отъ заседналата мъгла и образътъ на слънцето бърже изгасна задъ издигналия се облакъ.

Тѣжно прѣдчувствие обзе душата на Ана и тя потресно въздъхна.

— Облаци! — се откъсна възклицание въ душата